ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ GERHARD REISCHL ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 29 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1982 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Τά προδικαστικά ἐρωτήματα τά ὁποῖα πρέπει νά ἐξετασθοῦν σήμερα ἐντάσσονται στό πλαίσιο ποινικῆς δίκης κατά τοῦ Noble Kerr, πλοιάρχου ἑνός ϐρετανικοῦ ἁλιευτικοῦ σκάφους, στόν ὁποῖο προσάπτεται ὅτι παρέϐη τήν δανική ὑπουργική ἀπόφαση 88 τῆς 10ης Μαρτίου 1978 περί περιορισμοῦ τῶν ἁλιευμάτων στήν ζώνη ἁλιείας τῆς Γροιλανδίας.

Ἡ ἐν λόγω ἀπόφαση καθόριζε μεταξύ ἄλλων συνολικές ποσοστώσεις ἁλιευμάτων γιά ὁρισμένα εἴδη ἰχθύων σέ διάφορες περιοχές τῆς ζώνης ἁλιείας τῆς Γροιλανδίας. Ἀπό τόν συνδυασμό τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 8 καί τοῦ παραρτήματος II τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς προκύπτει ὅτι οἱ ποσότητες γαρίδων πού δύνανται νά ἁλιευθοῦν στή ζώνη ἁλιείας 200 μιλίων δυτικά τῆς Γροιλανδίας ἦταν κατανεμημένες σέ ποσοστώσεις ἁλιευμάτων πού εἶχαν χορηγηθεῖ στήν Γροιλανδία, τήν Δανία, τήν Γαλλία καί τίς νήσους Φερόε. Τό ἄρθρο 10 τῆς ἀποφάσεως προέϐλεπε προειδοποίηση ἤ πρόστιμο σέ περίπτωση παραϐάσεως τῶν ἀνωτέρω διατάξεων.

Ὁ Noble Kerr, μέ τό ἁλιευτικό του σκάφος «MS Goth», ἄρχισε στίς 12 Ἰουνίου 1978 τήν ἁλιεία γαρίδας στόν τομέα 1a—1f πού καθορίζεται ἀπό τήν διεθνή σύμϐαση περί ἁλιείας στόν ϐορειοδυτικό Ἀτλαντικό (στό ἑξῆς Cipano) στά ὕδατα ἀνοικτά τῶν ἀκτῶν τῆς Γροιλανδίας, σέ θέση εὑρισκομένη δυτικά τοῦ Holsteinsborg στήν ζώνη ἁλιείας μεταξύ 12 καί 200 ναυτικῶν μιλίων ἀπό τίς γραμμές ϐάσεως τῆς Γροιλανδίας. Ὁ Kerr ἦταν πρός τοῦτο κάτοχος ἀδείας πού εἶχε ἐκδοθεῖ στίς 14 Ἀπριλίου 1978 ἀπό τό ϐρετανικό ὑπουργεῖο ἁλιείας, μέ τήν ὁποία ἐπετρέπετο στό σκάφος νά ἁλιεύσει ἀπό τῆς 6ης Ἰουνίου τοῦ ἰδίου ἔτους 475 τόνους γαρίδων στόν τομέα 0-1 πού καθορίζεται ἀπό τήν Cipano.

Κατόπιν ἐπανειλημμένων κλήσεων τῶν δανικῶν ἁλιευτικῶν ἀρχῶν νά διακόψει ἀμέσως τήν ἁλιεία, τό πλοῖο ἐδεσμεύθη τελικῶς στίς 16 Ἰουνίου 1978. Ὁ Noble Kerr ἀνεγνώρισε τήν ἐνοχή του καί ἐδέχθη «διαμαρτυρόμενος» νά καταϐάλει πρόστιμο 80 000 κορονῶν ἐπί πλέον τῆς κατασχέσεως 41 500 κορονῶν, πού ἀντιστοιχοῦν στήν ἀξία τῶν ἁλιευθεισῶν γαρίδων. Κατόπιν αἰτήσεώς του, ἡ ὑπόθεση παρεπέμφθη ἐνώπιον τοῦ γροιλανδικοῦ Landsret, τό ὁποῖο μέ ἀπόφαση τῆς 14ης Νοεμϐρίου 1979 κατεδίκασε τόν κατηγορούμενο σέ πρόστιμο 100 000 κορονῶν λόγω παραϐάσεως τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως περί περιορισμοῦ τῆς ἁλιείας γαρίδας καί διέταξε τήν κατάσχεση 41 500 κορονῶν.

Ὁ κατηγορούμενος καί ἡ εἰσαγγελική ἀρχή ἤσκησαν ἀμφότεροι ἔφεση κατά τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως ἐνώπιον τοῦ Østre Landsret.

Ὁ κατηγορούμενος ὑποστηρίζει ὅτι ἡ δανική ἀπόφαση 88 ἀντιϐαίνει πρός τό κοινοτικό δίκαιο, ἰδίως διότι ἐπιφυλάσσει διαφορετική μεταχείριση στούς ἁλιεῖς τῶν διαφόρων κρατῶν μελῶν στή ζώνη ἁλιείας τῆς Γροιλανδίας μεταξύ 12 καί 200 μιλίων. Μία τέτοια διάκριση λόγω ἰθαγενείας ἀντιϐαίνει τόσο πρός τό ἄρθρο 7 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, ὅσο καί πρός τά ἄρθρα 1 καί 2, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) 101/76 τοῦ Συμϐουλίου, τῆς 19ης Ἰανουαρίου 1976, περί ϑεσπίσεως κοινῆς διαρθρωτικῆς πολιτικῆς στόν τομέα τῆς ἁλιείας (ΕΕ, εἰδ. ἔκδ., 04/001, σ. 61), τά ὁποῖα ἀπαγορεύουν τήν διαφορετική μεταχείριση κρατῶν μελῶν κατά τήν ἄσκηση τῆς ἁλιείας καί ἐγγυῶνται ρητῶς τήν ἰσότητα προσϐάσεως τῶν ἁλιευτικῶν πλοίων τῶν κρατῶν μελῶν στούς ϑαλασσίους πόρους οἱ ὁποῖοι ὑπάγονται στήν κυριαρχία ἤ τήν δικαιοδοσία ἄλλων κρατῶν μελῶν. Ἂν καί κατ' ἀρχήν

1 — Μετάφραση ἀπό τά γερμανικά.

δέν τίθεται ὑπό ἀμφισβήτηση ἡ δυνατότης καθορισμοῦ συνολικῶν ποσοστώσεων ἁλιευμάτων μέσω ἐθνικῶν διατάξεων πρός διατήρηση τῶν ἁλιευτικῶν πόρων, ἡ κατανομή τῶν ποσοστώσεων δέν δύναται νά πραγματοποιηθεῖ βάσει τῶν λεγομένων ἱστορικῶν δικαιωμάτων, δηλαδή λαμβανομένης ὑπ' ὄψη τῆς ἁλιείας ἡ ὁποία ἐπραγματοποιεῖτο προηγουμένως στήν ἐν λόγω περιοχή, διότι τέτοια δικαιώματα κατηργήθησαν εὐρέως ἀπό τήν συνθήκη ΕΟΚ. Ἡ μή νομιμότης τῆς ἀποφάσεως δέν ἐθεραπεύθη ἐπίσης μέ τήν ἔγκριση τῶν μέτρων ἀπό τήν Ἐπιτροπή, ἡ ὁποία ἐπραγματοποιήθη μόλις στίς 20 Νοεμβρίου 1978.

Ἡ εἰσαγγελική ἀρχή ὑποστηρίζει ἀντιθέτως ὅτι κατά τήν ἐπίμαχη περίοδο τά κράτη μέλη εἶχαν τήν δυνατότητα νά λάβουν μέτρα γιά τήν διατήρηση τῶν ἁλιευτικῶν πόρων καί συνεπῶς νά θεσπίσουν ἐπίσης σύστημα ποσοστώσεων γιά τόν καθορισμό ἀνωτάτου ὁρίου ἁλιευμάτων γιά τά διάφορα κράτη μέλη. Ἡ διά τῆς ἀποφάσεως διενεργηθεῖσα κατανομή τῶν ποσοτήτων γαρίδας στά κράτη μέλη ἐπραγματοποιήθη βάσει τῶν μέχρι τότε ἁλιευομένων ποσοτήτων γαρίδας στήν ἐν λόγω περιοχή καί ἀνταποκρίνεται στήν πρόταση τῆς Ἐπιτροπῆς περί κατανομῆς τῶν ἁλιευτικῶν πόρων γιά τό 1978. Εἶναι ἀντικειμενικά δικαιολογημένο νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ἡ παραδοσιακή ἁλιευτική δραστηριότητα τῶν κρατῶν μελῶν στήν ἐν λόγω περιοχή διότι μεταξύ ἄλλων, σύμφωνα μέ τό προοίμιο τοῦ κανονισμοῦ 101/76, τά μέτρα πρέπει νά κατατείνουν στήν ἐξασφάλιση δικαίου βιοτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ πληθυσμοῦ ὁ ὁποῖος ζεῖ ἀπό τήν ἁλιεία. Ὑπέρ τῆς συμφωνίας τῆς ἀποφάσεως πρός τό κοινοτικό δίκαιο συνηγορεῖ ἐπίσης ἐν τέλει τό γεγονός ὅτι ἡ ἐν λόγω ἀπόφαση ἐγνωστοποιήθη στήν Ἐπιτροπή σύμφωνα μέ τήν διαδικασία πού προβλέπεται στό παράρτημα VI τοῦ ψηφίσματος τῆς Χάγης καί ἐνεκρίθη ἀπό αὐτήν.

Γιά νά δυνηθεῖ νά ἀποφανθεῖ ἐπί τῆς συμφωνίας τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως τῆς 10ης Μαρτίου 1978 πρός τό κοινοτικό δίκαιο, τό 16ο τμῆμα τοῦ Østre Landsret ἀνέβαλε τήν δίκη καί μέ ἀπόφαση τῆς 29ης Ὀκτωβρίου 1981 ὑπέβαλε στό Δικαστήριο, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, τά ἀκόλουθα ἐρωτήματα πρός ἔκδοση προδικαστικῆς ἀποφάσεως.

«1. Εἶναι σύμφωνο πρός τίς διατάξεις τῆς συνθήκης περί ἱδρύσεως τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος, ἰδίως πρός τό ἄρθρο 7, τό γεγονός ὅτι ἕνα κράτος μέλος κατένειμε κατά τό 1978 μέ ἐθνικά μέτρα ἁλιείας τό σύνολο τῶν ἐπιτρεπομένων ἁλιευμάτων γιά ἕνα ὁρισμένο εἶδος σέ μία συγκεκριμένη ζώνη, καθορισμένη ἐντός τῆς περιοχῆς ἁλιείας τοῦ κράτους, βάσει τῆς ἁλιείας πού εἶχε διενεργηθεῖ μέχρι τότε γιά αὐτό τό εἶδος στήν ἴδια ζώνη, κατά τρόπο ὥστε στά κράτη μέλη πού εἶχαν συμμετάσχει στήν ἁλιεία πρίν ἀπό τήν ἔναρξη τῆς ἰσχύος τῶν ἐν λόγω διατάξεων ἐχορηγήθη ποσόστωση ἁλιευμάτων, ἐνῶ τά ἁλιευτικά τῶν ἄλλων κρατῶν μελῶν ἀπεκλείσθησαν ἀπό τήν διενέργεια ἁλιείας;

2. Τό γεγονός ὅτι ἕνα κράτος μέλος κατένειμε κατά τό 1978 μέ ἐθνικά μέτρα ἁλιείας τό σύνολο τῶν ἐπιτρεπομένων ἁλιευμάτων γιά ἕνα ὁρισμένο εἶδος σέ μία συγκεκριμένη ζώνη, καθορισμένη ἐντός τῆς περιοχῆς ἁλιείας τοῦ κράτους, βάσει τῆς ἁλιείας πού εἶχε διενεργηθεῖ μέχρι τότε γιά αὐτό τό εἶδος στήν ἴδια ζώνη, κατά τρόπο ὥστε στά κράτη μέλη πού εἶχαν συμμετάσχει στήν ἁλιεία πρίν ἀπό τήν ἔναρξη τῆς ἰσχύος τῶν ἐν λόγω διατάξεων ἐχορηγήθη ποσόστωση ἁλιευμάτων, ἐνῶ τά ἁλιευτικά τῶν ἄλλων κρατῶν μελῶν ἀπεκλείσθησαν ἀπό τήν διενέργεια ἁλιείας, ἀντίκειται πρός τίς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καί 2, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) 101/76 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 19ης Ἰανουαρίου 1976, περί θεσπίσεως κοινῆς διαρθρωτικῆς πολιτικῆς στόν τομέα τῆς ἁλιείας;»

Ἐπί τῶν ἀνωτέρω ἐρωτημάτων ἔχω τήν ἑξῆς ἄποψη:

1. Ἐν ὄψει τοῦ συστήματος ρυθμίσεως τῆς ἁλιείας πού ἰσχυε κατά τό 1978, τό παραπέμπον δικαστήριο συνεκέντρωσε ἠθελημένως τά ἐρωτήματά του ἐπί τοῦ προβλήματος τοῦ ὁποίου δέν εἶχε ἀκόμη ἐπιληφθεῖ εἰδικῶς τό Δικαστήριο, ἄν δηλαδή κατά τό 1978 ἕνα κράτος μέλος ἠδύνατο νά κατανείμει μεταξύ *ὁρισμένων* κρατῶν μελῶν καί τρίτων κρατῶν, βάσει τῆς «παραδοσιακῆς ἀσκήσεως τῆς ἁλιείας», μία συνολική ποσότητα ἁλιευμάτων ἡ ὁποία εἶχε καθορισθεῖ πρός διατήρηση ὁρισμένου εἴδους ἰχθύων σέ ὁρισμένη περιοχή τῆς ζώνης ἁλιείας του.

Δεδομένου ὅτι τό Δικαστήριο εἶχε ἤδη ἐπανειλημμένα τήν εὐκαιρία νά ἀποφανθεῖ ἐπί τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου οἱ ὁποῖες ἴσχυαν πρό τῆς λήξεως τῆς μεταβατικῆς περιόδου τήν 1η Ἰανουαρίου 1979 ἡ ὁποία ὁρίζετο στό ἄρθρο 102 τῆς πράξεως προσχωρήσεως καί γιά τελευταῖα φορά στήν ὑπόθεση 32/79 [1], δύναμαι νά παραπέμψω, ὅσον ἀφορᾶ τή νομική κατάσταση, στίς προηγούμενες ἀποφάσεις καί στίς σχετικές προτάσεις μου. Ἀρκεῖ ἁπλῶς νά ἀναφερθεῖ ἐν προκειμένω ὅτι σύμφωνα μέ τή νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, ἡ Κοινότης ἔχει τήν ἁρμοδιότητα λήψεως μέτρων διατηρήσεως στίς ζῶνες ἁλιείας τῶν κρατῶν μελῶν, οἱ ὁποῖες ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1977 ἐπεξετάθησαν στήν Βόρειο Θάλασσα καί τόν Βόρειο Ἀτλαντικό σέ 200 μίλια ἀπό τίς ἀκτές. Κατόπιν τῆς σημαντικῆς ἐπεκτάσεως τῆς ζώνης ἁλιείας συνεπεία τῆς διευρύνσεως τῆς Κοινότητος, τό ἄρθρο 102 τῆς πράξεως προσχωρήσεως ἀποσκοποῦσε ἁπλῶς στόν καθορισμό νέας μεταβατικῆς περιόδου κατά τήν διάρκεια τῆς ὁποίας τό Συμβούλιο ὤφειλε νά λάβει τά ἀναγκαῖα μέτρα διατηρήσεως. Ἐφ' ὅσον ὅμως τό Συμβούλιο δέν ἤσκησε τήν ἁρμοδιότητά του στόν ἐν λόγω τομέα, τά *κράτη μέλη* ἔχουν, ὅπως ἐπανειλημμένα ἐδέχθη τό Δικαστήριο, τό δικαίωμα καί τήν ὑποχρέωση νά λάβουν τά ἀναγκαῖα μέτρα διατηρήσεως γιά τίς ζῶνες ἁλιείας πού ὑπόκεινται στή δικαιοδοσία τους πρός τό γενικό συμφέρον καί *τηρώντας τίς διαδικαστικές καί οὐσιαστικές διατάξεις τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου*, ὅπως αὐτές προκύπτουν ἐπίσης ἀπό τό παράρτημα VI τοῦ ψηφίσματος τῆς Χάγης τοῦ Συμβουλίου τῆς 3ης Νοεμβρίου 1976 καί ἀπό τό μεταγενέστερο ψήφισμα τοῦ Συμβουλίου τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1978.

Δεδομένου ὅτι τόν Μάρτιο τοῦ 1978 τό Συμβούλιο δέν εἶχε λάβει κανένα μέτρο διατηρήσεως γιά τήν προστασία τῶν ἀποθεμάτων γαρίδας στήν ἐν λόγω περιοχή, τό βασίλειο τῆς Δανίας ἦταν ἁρμόδιο, ὅπως ἐδέχθησαν ὅλοι οἱ συμμετέχοντες στήν διαδικασία, νά λάβει τά ἀναγκαῖα μέτρα διατηρήσεως καί νά καθορίσει μία συνολική ποσότητα ἐπιτρεπομένων ἁλιευμάτων. Ἐπί πλέον, ὅλοι οἱ συμμετέχοντες στήν διαδικασία συμφωνοῦν ἐπί τοῦ ὅτι ἡ δανική κυβέρνηση ἐτήρησε ἐπίσης τίς διαδικαστικές προϋποθέσεις οἱ ὁποῖες ὁρίζονται στό ψήφισμα τῆς Χάγης καί στό ψήφισμα τοῦ Συμβουλίου τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1978, δεδομένου ὅτι ἤδη τήν 1η Μαρτίου 1978 ἐπεδίωξε νά λάβει τήν ἔγκριση τῆς Ἐπιτροπῆς γιά τά σχεδιαζόμενα μέτρα, συνεβουλεύθη δέ αὐτήν σέ ὅλες τίς φάσεις τῆς διαδικασίας.

2. Ὅσον ἀφορᾶ ἀντιθέτως τίς *οὐσιαστικές* προϋποθέσεις τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου, ὁ κατηγορούμενος στήν κυρία δίκη καθώς καί ἡ βρετανική καί ἡ ὁλλανδική κυβέρνηση ἀμφισβητοῦν κατά πόσο ἡ κατανομή τῶν ποσοστώσεων ἁλιευμάτων πού προβλέπεται στήν ἀπόφαση συμφωνεῖ πρός τήν διέπουσα τό κοινοτικό δίκαιο ἀρχή τῆς ἴσης μεταχειρίσεως, ὅπως αὐτή διατυπώνεται ἰδίως στό ἄρθρο 7 τῆς συνθήκης ΕΟΚ καί στό ἄρθρο 2, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) 101/76.

Ἐνῶ τό ἄρθρο 7 τῆς συνθήκης ΕΟΚ ἀπαγορεύει κατ' ἀρχήν κάθε διάκριση λόγω ἰθαγενείας, τό ἄρθρο 2, παράγραφος 1, τοῦ

1 — Ἀπόφαση τῆς 10ης Ἰουλίου 1980 ἐπί τῆς ὑποθέσεως 32/79 — Ἐπιτροπή κατά Ἡνωμένου Βασιλείου τῆς Μεγάλης Βρετανίας καί Βορείου Ἰρλανδίας — Slg. 1980, σ. 2403.

κανονισμοῦ 101/76, τό ὁποῖο συγκεκριμενοποιεῖ τήν ἐν λόγω ἀπαγόρευση, ὁρίζει ὅτι τό σύστημα πού ἐφαρμόζεται ἀπό κάθε κράτος μέλος στήν ἄσκηση τῆς ἁλιείας στά θαλάσσια ὕδατα τά ὁποῖα ὑπάγονται στήν κυριαρχία ἤ τήν δικαιοδοσία του δέν δύναται νά ὁδηγήσει σέ διάφορη μεταχείριση ἄλλων κρατῶν μελῶν καί ὅτι πρέπει νά ἐξασφαλισθεῖ στά ἁλιευτικά σκάφη τους ἰσότης προσβάσεως στά ἀποθέματα καί ἀσκήσεως τῆς ἁλιείας στά ὕδατα πού ὑπάγονται στήν κυριαρχία ὅλων τῶν κρατῶν μελῶν.

Τίθεται συνεπῶς τό ἐρώτημα ἄν συμφωνεῖ μέ τό κοινοτικό δίκαιο ὁ καθορισμός ἐκ μέρους κράτους μέλους διαφορετικῶν ἐτησίων ποσοστώσεων ἁλιευμάτων γιά ἄλλα κράτη μέλη πού ἀσκοῦν τήν ἁλιεία στήν θαλασσία ζώνη πού περιβάλλει τίς ἀκτές του, ὅπως συνέβη μέ τήν ἐπίμαχη ἀπόφαση, καί ἐνδεχομένως, ἄν τό γεγονός ὅτι κατά τήν κατανομή τῶν ποσοστώσεων ἐλήφθη ὑπ' ὄψη ἡ παραδοσιακή ἄσκηση τῆς ἁλιείας στήν ἐν λόγω περιοχή, συνιστᾶ διάκριση εἰς βάρος ἄλλων κρατῶν μελῶν.

Στό πλαίσιο αὐτό, ἡ ὁλλανδική κυβέρνηση ἔχει βασικές ἀμφιβολίες ἄν παράκτιο κράτος δύναται πράγματι νά κατανείμει μία συνολική ποσότητα ἐπιτρεπομένων ἁλιευμάτων ἡ ὁποία καθορίσθη ἐντός τῆς ζώνης ἁλιείας του πρός διατήρηση ἀποθέματος ἰχθύων, μέσω τοῦ προσδιορισμοῦ ποσοστώσεων ἁλιευμάτων γιά ὁρισμένα κράτη μέλη. Κατά τήν ἄποψή της, τό δικαίωμα αὐτό καί ὁ ἔλεγχος τῆς τηρήσεως τοῦ συστήματος τῶν ποσοστώσεων πρέπει νά ἐπιφυλάσσεται στά κράτη τῆς σημαίας, τά ὁποῖα θά ἔπρεπε νά ἔλθουν σέ συμφωνία μεταξύ τους μέ τή συμμετοχή τῆς Ἐπιτροπῆς. Διότι στήν περίπτωση κατά τήν ὁποία τά παράκτια κράτη καί τά κράτη τῆς σημαίας θά καθόριζαν διαφορετικές ποσοστώσεις, αὐτό θά ἠδύνατο νά ὁδηγήσει σέ ἀπαράδεκτη γιά τούς ἁλιεῖς σύγκρουση μεταξύ αὐτῶν τῶν ἀντιφατικῶν ρυθμίσεων.

Ἐπί τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ πρέπει νά παρατηρηθεῖ γενικῶς ὅτι ἄν σέ ὁρισμένες περιπτώσεις, ὅπως πχ. στίς περιπτώσεις τῶν ὑποθέσεων Kramer [1], van Dam (I) [2] καί van Dam (II) [3], ἐθεωρήθη ἐπιτρεπτός ἐξ ἀπόψεως κοινοτικοῦ δικαίου ὁ καθορισμός ποσοστώσεων ἀπό τό κράτος τῆς σημαίας γιά τούς ἁλιεῖς του, το γεγονός αὐτό δέν συνεπάγεται τήν μή νομιμότητα τῆς ἄλλης ἀρχῆς, δηλαδή τοῦ καθορισμοῦ τῶν ποσοστώσεων ἁλιευμάτων ἀπό τό παράκτιο κράτος, ἄν μία τέτοια λύση φαίνεται πλέον προσήκουσα γιά πρακτικούς λόγους. Διότι ὅπως ἐπανειλημμένα ἐδέχθη τό Δικαστήριο, μία κοινή ἁλιευτική πολιτική πρέπει νά λαμβάνει ὑπ' ὄψη τό ἰδιαίτερο στοιχεῖο ὅτι ἡ ἔκταση καί ὁ ἀριθμός τῶν ἀποθεμάτων ἰχθύων δέν δύνανται νά προσαρμόζονται κατά βούληση στήν ζήτηση. Ἡ ὑπερβολικά ἐντατική ἄσκηση τῆς ἁλιείας ὁρισμένων εἰδῶν ἰχθύων δύναται ἐντούτοις νά ἀντιμετωπισθεῖ μόνο μέ τόν καθορισμό συνολικῶν ποσοτήτων ἐπιτρεπομένων ἁλιευμάτων, πού πρέπει νά κατανεμηθοῦν μέσω ποσοστώσεων τῶν ὁποίων πρέπει νά ἐξασφαλισθεῖ ἡ δυνατότης ἐλέγχου. Ὁ καθορισμός καί ἡ κατανομή ποσοστώσεων ἁλιευμάτων στά διάφορα κράτη μέλη συνδέεται συνεπῶς στενά καί ἀδιαχώριστα μέ αὐτό καθεαυτό τό μέτρο τῆς διατηρήσεως, δηλαδή τόν καθορισμό ἑνός συνόλου ἐπιτρεπομένων ἁλιευμάτων. Ἐφ' ὅσον ὅμως δέν ἐπιτευχθεῖ σχετική συμφωνία στά πλαίσια τοῦ Συμβουλίου, τά κράτη μέλη δύνανται, σύμφωνα μέ τό παράρτημα VI τοῦ ψηφίσματος τῆς Χάγης, «νά λάβουν ... τά κατάλληλα μέτρα γιά τήν προστασία τῶν ἁλιευτικῶν πόρων πού εὑρίσκονται στίς *ζῶνες ἁλιείας οἱ ὁποῖες περιβάλλουν τίς ἀκτές τους*». Ὅτι στά ἐν λόγω μέτρα διατηρήσεως περιλαμβάνονται ἐπίσης ὁ προσδιορισμός καί ἡ κατανομή ποσοστώσεων ἁλιευμάτων στά διάφορα κράτη μέλη δύναται τέλος νά συναχθεῖ σαφῶς ἀπό τό ψήφισμα τοῦ Συμβουλίου τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1978, στό ὁποῖο

1 — Ἀπόφαση τῆς 14ης Ἰουλίου 1976 ἐπί τῶν συνεκδικασθεισῶν ὑποθέσεων 3, 4 καί 6/76 — Cornelis Kramer καί λοιποί —, Slg. 1976, σ. 1279.

2 — Ἀπόφαση τῆς 3ης Ἰουλίου 1979 ἐπί τῶν συνεκδικασθεισῶν ὑποθέσεων 185/78 μέχρι 204/78 — ποινική δίκη κατά ἑταιρίας J. van Dam en Zonen καί λοιπῶν —, Slg. 1979, σ. 2345.

3 — Ἀπόφαση τῆς 2ας Ἰουνίου 1981 ἐπί τῆς ὑποθέσεως 124/90 — ποινική δίκη κατά J. van Dam en Zonen —, Συλλ. 1981, σ. 1447.

ὁρίζεται ὅτι «ἐθνικά μέτρα δύνανται νά ληφθοῦν μόνο κατά τό μέτρο πού εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα γιά τήν διατήρηση καί τή *διαχείριση* τῶν ἁλιευτικῶν πόρων . . .». Εἶναι κατά συνέπεια ἀναμφισβήτητο ὅτι τόσο τό παράκτιο κράτος ὅσο καί τά κράτη τῆς σημαίας δύνανται νά προβαίνουν στόν καθορισμό τῶν ποσοστώσεων ἁλιευμάτων καί νά ἐλέγχουν τήν τήρησή τους, ὁ δέ κοινοτικός ἔλεγχος τῶν μέτρων πρέπει νά ἐξασφαλίζεται πάντοτε μέσω τῆς προβλεπομένης διαδικασίας διαβουλεύσεων. Τέλος, μέ τόν τρόπο αὐτό ἀποφεύγεται ἐπίσης ἡ δυνατότης καθορισμοῦ ἐκ μέρους τῶν διαφόρων κρατῶν μελῶν, ὅπως ὑποστηρίζει ἡ ὁλλανδική κυβέρνηση, ἀντιφατικῶν ποσοστώσεων ἁλιευμάτων.

3. Οἱ ἀνωτέρω σκέψεις ἀποδεικνύουν ἤδη ὅτι δέν εἶναι ἐπίσης βάσιμοι οἱ περαιτέρω ἰσχυρισμοί τῆς βρετανικῆς, τῆς ὁλλανδικῆς καί τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως, ὅτι ὁ καθορισμός καί ἡ κατανομή τῶν ποσοστώσεων ἁλιευμάτων στά διάφορα κράτη πού ἀσκοῦν τήν ἁλιεία πρέπει νά θεωρηθοῦν ὄχι ὡς μέτρα διατηρήσεως ἀλλά ὡς ἁπλᾶ διοικητικά μέτρα. Τό ἀνωτέρω ἀναφερθέν ψήφισμα τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1978 ἀποδεικνύει ὅτι κατά τήν ἄποψη ἐπίσης τοῦ Συμβουλίου, ὁ καθορισμός ἑνός συνόλου ἐπιτρεπομένων ἁλιευμάτων καί ἡ οἰκονομική ἐκμετάλλευσή του πρέπει νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψη ἀπό κοινοῦ ὅταν πρόκειται γιά τόν ἔλεγχο τῆς συμφωνίας τῶν ἐθνικῶν μέτρων πρός τό κοινοτικό δίκαιο. Ἐπί πλέον, καί ἡ σύμβαση περί τῆς μελλοντικῆς πολυμεροῦς συνεργασίας στόν τομέα ἁλιείας τοῦ Βορειοδυτικοῦ Ἀτλαντικοῦ (ΕΕ., εἰδ. ἔκδ. 04/001, σ. 122), τήν ὁποία προσυπέγραψε ἡ Κοινότης στίς 24 Ὀκτωβρίου 1978, βασίζεται στήν μή δυνατότητα διαχωρισμοῦ τοῦ καθορισμοῦ ὁρισμένων συνολικῶν ποσοτήτων ἐπιτρεπομένων ἁλιευμάτων καί τῆς κατανομῆς τους μέσω ποσοστώσεων ἁλιευμάτων, ἐνῶ ἡ ἐπιτροπή ἁλιείας εἶναι ἐπιφορτισμένη μέ τή διαχείριση καί τή διατήρηση τῶν ἁλιευτικῶν πόρων. Τέλος, καί ἡ Ἐπιτροπή ἀναγνωρίζει ἐπίσης τήν στενή σχέση μεταξύ διατηρήσεως καί διαχειρίσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τίς σχετικές προτάσεις της — βλ. τήν πρόταση κανονισμοῦ τοῦ Συμβουλίου περί θεσπίσεως κοινοτικῆς ρυθμίσεως γιά τήν διατήρηση καί τήν διαχείριση τῶν ἁλιευτικῶν πόρων τῆς 8ης Ὀκτωβρίου 1976 (ΑΒl. C 255, τῆς 28. 10. 1976, σ. 3) ὅπως ἐτροποποιήθη γιά τελευταία φορά μέ τήν πρόταση τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 6ης Μαρτίου 1981. (ΕΕ C 141, τῆς 11. 6. 1981, σ. 6).

4. Ὅτι τά κράτη μέλη εἶναι ἁρμόδια ἐπίσης γιά τόν καθορισμό ποσοστώσεων ἁλιευμάτων συνάγεται ἐπί πλέον ἀπό τή νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, τό ὁποῖο ἐδέχθη ρητῶς στήν ὑπόθεση Kramer [1] «ὅτι ἡ Κοινότης δύναται στό ἐσωτερικό πεδίο νά λαμβάνει ὅλα τά μέτρα πρός διατήρηση τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς θαλάσσης, συμπεριλαμβανομένου καί τοῦ *καθορισμοῦ καί τῆς κατανομῆς ποσοστώσεων ἁλιευμάτων στά διάφορα κράτη μέλη*». Κατά συνέπεια — καί αὐτό ἄς ἀναφερθεῖ ὡς ἀπάντηση στήν ἀντίρρηση τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως —, καί τό ἄρθρο 4 τοῦ κανονισμοῦ 101/76, τό ὁποῖο ἀπονέμει στό Συμβούλιο τήν ἁρμοδιότητα νά λαμβάνει μέτρα διατηρήσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων, πρέπει νά ἑρμηνευθεῖ κατ' αὐτήν τήν ἔννοια. Ἐφ' ὅσον ὅμως τό Συμβούλιο, ὅπως στήν προκειμένη περίπτωση, δέν ἤσκησε τήν ἁρμοδιότητά του, ἡ ἁρμοδιότης αὐτή δύναται σύμφωνα μέ τή νομολογία τοῦ Δικαστηρίου νά ἀσκηθεῖ ἀπό τά κράτη μέλη.

5. Ἀπομένει ἔτσι νά ἐξετασθεῖ ἄν ἡ κατά τό κοινοτικό δίκαιο ἀπαγόρευση τῶν διακρίσεων, ὅπως διατυπώνεται στό ἄρθρο 7 τῆς συνθήκης ΕΟΚ καί στό ἄρθρο 2, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) 101/76, παρεβιάσθη λόγω τοῦ ὅτι ἡ κατανομή τῶν

1 — Ἀπόφαση τῆς 14ης Ἰουλίου 1976 ἐπί τῶν συνεκδικασθεισῶν ὑποθέσεων 3, 4 καί 6/76 — Cornelis Kramer καί λοιποί —, Slg. 1976, σ. 1279.

ποσοστώσεων διενεργήθη βάσει τῆς ἁλιείας πού ἠσκεῖτο μέχρι τότε, πρᾶγμα πού εἶχε ὡς συνέπεια ὅτι δέν εἶχαν τά ἁλιευτικά σκάφη τῶν κρατῶν μελῶν ἴση πρόσβαση στούς ἐπίμαχους ἁλιευτικούς πόρους.

Δεδομένου ὅμως ὅτι, κατά παγία νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, μία ἀπαγορευμένη διάκριση ὑφίσταται μόνο στήν περίπτωση ἀντικειμενικῶς ἀδικαιολογήτου διαφοροποιήσεως, πρέπει ἐν προκειμένω νά ἐξετασθεῖ ἁπλῶς τό ἐρώτημα ἄν, λαμβανομένων ὑπ' ὄψη τοῦ σκοποῦ καί τῆς λειτουργίας τῆς κοινῆς ἁλιευτικῆς πολιτικῆς, ἦταν ἀντικειμενικῶς δικαιολογημένη ἡ κατανομή τοῦ συνόλου τῶν ἐπιτρεπομένων ἁλιευμάτων, ὅπως διενεργήθη μέ τήν ἐπίδικη ἀπόφαση.

Κατά τήν ἄποψη ἰδίως τῆς βρετανικῆς κυβερνήσεως, ἡ κατανομή ποσοστώσεων ἁλιευμάτων στά διάφορα κράτη μέλη δέν ἦταν ἐν προκειμένω ἀναγκαία γιά νά ἐξασφαλισθεῖ ἡ τήρηση τοῦ συνόλου τῶν ἐπιτρεπομένων ἁλιευμάτων. Κατά τήν ἄποψή της, ὁ στόχος αὐτός θά ἠδύνατο νά ἐπιτευχθεῖ ἐξ ἴσου καλά ἄν ὄχι καλύτερα μέ τήν ἐλεύθερη πρόσβαση ὅλων τῶν ἁλιευτικῶν σκαφῶν στούς ἁλιευτικούς πόρους μέχρι νά καλυφθεῖ ἡ συνολική ἐπιτρεπομένη ποσότης ἁλιευμάτων, μέσω συστήματος ἀδειῶν πού θά ἦταν ἐξ ἴσου προσιτές σέ ὅλα τά ἁλιευτικά σκάφη τῶν κρατῶν μελῶν, ἤ λαμβανομένου ὑπ' ὄψη τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἁλιευτικῶν σκαφῶν.

Ἔναντι τῆς ἐπιχειρηματολογίας αὐτῆς πρέπει κατ' ἀρχάς νά παρατηρηθεῖ, ὅπως παρατηρεῖ καί ἡ Ἐπιτροπή, ὅτι ὁποιοσδήποτε καθορισμός ἑνός συνόλου ἐπιτρεπομένων ἁλιευμάτων γιά ὁρισμένο εἶδος ἰχθύων δημιουργεῖ αὐτομάτως διάφορα προβλήματα. Ἀφ' ἑνός, ἕνα τέτοιος περιορισμός ἁλιευμάτων πρέπει νά ἐξασφαλίζεται μέσω ἀποτελεσματικῶν ἐλέγχων, ἀφ' ἑτέρου, ἡ ἐπιβάρυνση πού προέρχεται ἀπό τόν περιορισμό τῶν ἁλιευμάτων πρέπει νά κατανέμεται δικαίως στούς ἁλιεῖς, τρίτον, πρέπει νά ἐξασφαλίζεται ἡ ὀρθολογική ἐκμετάλλευση τῆς συνολικῆς ποσότητος ἁλιευμάτων.

Ὅσον ἀφορᾶ τόν *ἀποτελεσματικό ἔλεγχο τῆς τηρήσεως τῆς συνολικῆς ποσότητος ἁλιευμάτων* — καί ἕνας τέτοιος ἔλεγχος εἶναι τόσο περισσότερο ἀναγκαῖος ὅταν πρόκειται, ὅπως στήν προκειμένη περίπτωση, γιά ἁλιευτικούς πόρους οἱ ὁποῖοι ἐκτείνονται ἐπίσης στή ζώνη ἁλιείας τρίτης χώρας —, εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι ἡ κατανομή τῶν ποσοστώσεων σέ ὁρισμένα κράτη μέλη συνιστᾶ ἀποτελεσματικό καί συγχρόνως ἀντικειμενικῶς δικαιολογημένο μέσο. Διότι ἐγγυᾶται ὅτι καί τά κράτη τῆς σημαίας πρέπει νά ἐλέγχουν ἐπίσης τήν τήρηση τῶν ποσοστώσεων ἁλιευμάτων πού τούς ἔχουν χορηγηθεῖ. Στήν περίπτωση ἐλευθέρας προσβάσεως ὅλων τῶν ἁλιευτικῶν σκαφῶν τῶν κρατῶν μελῶν στούς ἁλιευτικούς πόρους, ἕνας τέτοιος ἔλεγχος ἐκ μέρους κράτους μέλους θά ἦταν ἀπεναντίας ἐξαιρετικά δύσκολος ἄν ὄχι ἀδύνατος, ἀνεξαρτήτως τῶν σημαντικῶν διοικητικῶν δαπανῶν τίς ὁποῖες θά συνεπήγετο ἕνα σύστημα ἀδειῶν προσιτῶν σέ ὅλους.

Ἐπί πλέον, ἡ λύση πού προτείνεται ἀπό τήν βρετανική κυβέρνηση δέν θά ἐξασφάλιζε, ὅπως παρατηροῦν ἐπίσης οἱ κυβερνήσεις τῆς Δανίας καί τῆς Γαλλίας, τήν ἐπίτευξη τῶν ἄλλων στόχων πού πρέπει νά λαμβάνονται ὑπ' ὄψη κατά τήν κατανομή τοῦ συνόλου τῶν ἐπιτρεπομένων ἁλιευμάτων, δηλαδή τήν *δικαία κατανομή τῶν ἁλιευμάτων καί τήν ὀρθολογική ἐκμετάλλευση τῶν συνολικῶν ποσοτήτων τῶν ἐπιτρεπομένων ἁλιευμάτων*. Ἄν ἐξησφαλίζετο ἐντελῶς ἐλευθέρα πρόσοδος σέ ὅλους τούς ἁλιεῖς, αὐτό θά εὐνοοῦσε ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θά ἔφθαναν πρῶτοι στήν περιοχή ἁλιείας καί θά συνεπήγετο τόν κίνδυνο νά πρέπει νά ἀποκλεισθεῖ προώρως ἡ πρόσβαση στούς ἁλιευτικούς πόρους, πρᾶγμα πού ἐνδεχομένως θά ἀπέβαινε εἰς βάρος ἐκείνων τῶν ἁλιέων, οἱ ὁποῖοι ἀντλοῦσαν μέχρι τότε ἀπό τούς ἐν λόγω ἁλιευτικούς πόρους ἐν ὅλω ἤ ἐν μέρει τό εἰσόδημά τους. Κατά συνέπεια, ἕνα σύστημα προσιτῶν σέ ὅλους ἀδειῶν θά ἔπληττε σέ ὁρισμένες περιπτώσεις περισσότερο ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀσκοῦσαν παραδοσιακῶς τήν ἁλιεία στίς ἐπίμαχες περιοχές, ἀπό ὅ,τι ἐκείνους οἱ

ὁποῖοι μέχρι τότε δέν ἀσκοῦσαν τήν ἁλιεία ἐκεῖ καί ἔτσι δέν θά ὑφίσταντο ἄμεση ζημία λόγω τοῦ περιορισμοῦ τῶν ἁλιευμάτων. Ἄν τελικά ἐχορηγοῦντο ποσοστώσεις καί στά κράτη μέλη τῶν ὁποίων οἱ ἁλιεῖς δέν εἶχαν ἐκδηλώσει στό παρελθόν ἤ κατά τήν τρέχουσα ἁλιευτική περίοδο κανένα ἐνδιαφέρον γιά τήν ἁλιεία στήν ἐν λόγω ζώνη ἤ ἄν ἐλαμβάνετο ἀποκλειστικά ὑπ' ὄψη ὁ ἀριθμός τῶν ἁλιευτικῶν σκαφῶν, θά ὑφίστατο ὁ κίνδυνος νά μή γίνει ἐπαρκής ἐκμετάλλευση τῶν ποσοστώσεων ἁλιευμάτων, πρᾶγμα πού δέν θά συνεβιβάζετο μέ τήν ὀρθολογική ἐκμετάλλευση τῶν ἁλιευτικῶν πόρων. Κατά συνέπεια, μέ τά μέτρα αὐτά δέν θά ἦταν δυνατό νά ἐπιτευχθοῦν οἱ στόχοι τῆς «ἁρμονικῆς ἀναπτύξεως τοῦ τομέως τῆς ἁλιείας στό πλαίσιο τῆς γενικῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος» καί τῆς «προαγωγῆς τῆς ὀρθολογικῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς θαλάσσης ...», οἱ ὁποῖοι ἐπιδιώκονται κατά τό ἄρθρο 1 τοῦ κανονισμοῦ 101/76.

Ἀντιθέτως, ἡ προσήκουσα κατανομή μεταξύ τῶν κρατῶν μελῶν τῶν συνολικῶν προσοτήτων ἁλιευμάτων πού ἔχουν χορηγηθεῖ στήν Κοινότητα εἶναι δυνατό νά ἐπιτευχθεῖ κατά τρόπο ἀντικειμενικότερο, λαμβανομένων ὑπ' ὄψη τῶν ἀναφερθέντων στόχων, βάσει τῶν τριῶν κριτηρίων τά ὁποῖα περιλαμβάνονται στή δήλωση τοῦ Συμβουλίου τῆς 30ῆς Μαΐου 1980 περί κοινῆς ἁλιευτικῆς πολιτικῆς (ABl. C 158 τῆς 27. 6. 1980, σ. 2), καθώς καί στίς αἰτιολογικές σκέψεις τῆς προτάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 24ης Ἰουλίου 1981 περί θεσπίσεως κανονισμοῦ γιά τήν κατανομή τῶν συνολικῶν ποσοτήτων ἁλιευμάτων ἐκ τῶν ἁλιευτικῶν πόρων πού ἔχουν χορηγηθεῖ στήν Κοινότητα (EE C 224 τῆς 3. 9. 1981, σ. 11). Στά κριτήρια αὐτά — ὅτι λαμβάνονται δηλαδή ἰδιαιτέρως ὑπ' ὄψη ἡ παραδοσιακή ἄσκηση τῆς ἁλιείας, οἱ εἰδικές ἀνάγκες τῶν περιοχῶν στίς ὁποῖες ὁ ἐντόπιος πληθυσμός ἐξαρτᾶται ἰδιαιτέρως ἀπό τήν ἁλιεία καί ἀπό τήν συναφή βιομηχανία καί ἡ ἀπώλεια τῆς δυνατότητος ἁλιείας στά ὕδατα τρίτων χωρῶν — ἐβασίσθη ἐπίσης ἡ Ἐπιτροπή, ὅπως ρητῶς τό διεβεβαίωσε, ἤδη στήν πρόταση τήν ὁποία ὑπέβαλε στό Συμβούλιο σχετικά μέ τίς ποσοστώσεις ἁλιευμάτων γιά τό 1978 ὅσον ἀφορᾶ τήν κατανομή τῶν ἐπιμάχων ἀποθεμάτων γαρίδων.

6. Εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι ἡ ἐπίμαχη ἀπόφαση 88 τῆς 10ης Μαρτίου 1978, περί τοῦ περιορισμοῦ τῶν ἁλιευμάτων στήν ζώνη ἁλιείας τῆς Γροιλανδίας συμπίπτει μέ τήν πρόταση τῆς Ἐπιτροπῆς πρός τό Συμβούλιο, ἐν πάση περιπτώσει ὅσον ἀφορᾶ τήν κατανομή ποσοστώσεων ἁλιευμάτων γιά τά ἀποθέματα γαρίδων στήν ἐν λόγω ζώνη ἁλιείας μεταξύ τῆς Γροιλανδίας, τῆς Δανίας, τῆς Γαλλίας καί τῶν νήσων Φερόε. Κατά συνέπεια, πρέπει νά συναχθεῖ ὅτι τά ἀνωτέρω ἐκτεθέντα κριτήρια ἐτηρήθησαν ἐπίσης κατά τήν λήψη τοῦ ἐθνικοῦ μέτρου διατηρήσεως, τό ὁποῖο ἐλήφθη κατόπιν διαβουλεύσεων μέ τήν Ἐπιτροπή. Δεδομένου ὅτι τό ἐθνικό μέτρο ἐλήφθη πρό τῆς ἐκπνοῆς τῆς μεταβατικῆς περιόδου πού ὁρίζετο στό ἄρθρο 102 τῆς πράξεως προσχωρήσεως, δέν ἦταν ἐν τέλει ἀναγκαία ἀπό τυπική ἄποψη, ἡ προηγουμένη ρητή ἤ σιωπηρά ἔγκριση ἐκ μέρους τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἀπό τό γεγονός ὅτι τό ἐθνικό μέτρο συμφωνεῖ μέ τά μέτρα διατηρήσεως πού προέτεινε ἡ Ἐπιτροπή, συνάγεται περαιτέρω ὅτι ἡ νομιμότης του δέν εἶναι δυνατό νά τεθεῖ ὑπό ἀμφισβήτηση μέ τό ἐπιχείρημα ὅτι ἔλαβε ὑπ' ὄψη σέ ὑπερβολικό βαθμό τήν παραδοσιακή ἄσκηση τῆς ἁλιείας, ἐνῶ ἀπεναντίας δέν ἔλαβε ὑπ' ὄψη τίς ἀπώλειες ἁλιευμάτων πού ὑπέστησαν βρετανικά ἁλιευτικά σκάφη στά ὕδατα τρίτων χωρῶν. Ὅπως ὀρθῶς παρατηρεῖ ἐπ' αὐτοῦ ἡ Ἐπιτροπή, μία τέτοια ἀντιστάθμιση δέν μπορεῖ νά διενεργηθεῖ σέ κάθε μεμονωμένη κατανομή ποσοστώσεων ἁλιευμάτων, ἀλλά μόνο στά πλαίσια μιᾶς *συνολικῆς θεωρήσεως* τῆς διαχειρίσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων στήν ζώνη ἁλιείας τῆς

Κοινότητος. Όταν όμως ή Έπιτροπή μᾶς διαβεβαιώνει ὅτι οἱ ἀπώλειες ἁλιευμάτων τῆς Βρετανίας στά ὕδατα τρίτων χωρῶν ἐλήφθησαν ἐπαρκῶς ὑπ' ὄψη κατά τήν διαχείριση ἄλλων ἁλιευτικῶν πόρων, δέν ὑφίσταται κανένας λόγος νά τεθεῖ ὑπό ἀμφισβήτηση ἡ διαβεβαίωση αὐτή.

Δέν εἶναι ἐπί πλέον δυνατό νά ἀμφισβητηθεῖ ἐπίσης ὅτι ἄν πρέπει νά ἐπιτευχθεῖ ἁρμονική ἀνάπτυξη τοῦ τομέως τῆς ἁλιείας στό πλαίσιο τῆς γενικῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος τῆς Κοινότητος, ἡ *παραδοσιακή ἄσκηση* τῆς ἁλιείας πρέπει νά θεωρηθεῖ μαζί μέ τά δύο ἄλλα ἀναφερθέντα κριτήρια ὡς *ἀνταποκρινόμενο πρός τά πράγματα κριτήριο διαφοροποιήσεως*. Ἡ σπουδαιότης τοῦ κριτηρίου αὐτοῦ πού ἐλήφθη ἐξ ἄλλου ὑπ' ὄψη σέ ὅλες τίς συστάσεις τῶν ἐπιτροπῶν γιά τήν ἄσκηση τῆς ἁλιείας στόν Ἀτλαντικό, ἀνεγνωρίσθη ἐπί πλέον ἐμμέσως καί ἀπό τό Δικαστήριο στίς ὑποθέσεις 61/77 [1], 32/79 [2] καί 804/79 [3].

Τό ἀντίθετο δέν δύναται νά συναχθεῖ, ὅπως ὑποστηρίζει ὁ κατηγορούμενος στήν κυρία δίκη, ἀπό τήν ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου ἐπί τῆς ὑποθέσεως Burgoa [4], στήν ὁποία μεταξύ ἄλλων ἐπρόκειτο γιά τή νομιμότητα τῶν κανονισμῶν 341/78 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 20ῆς Φεβρουαρίου 1978 (ABl. L 49 τῆς 21. 2. 1978, σ. 1) καί 1376/78 τῆς 21ης Ἰουνίου 1978 (ABl. L 167 τῆς 24. 6. 1978, σ. 9), οἱ ὁποῖοι ἐξαρτοῦσαν τό δικαίωμα ἀσκήσεως ἁλιείας ἀπό ἱσπανικά πλοῖα στά ὕδατα τῆς Κοινότητος ἀπό τήν χορήγηση ἀδείας. Ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ, τό Δικαστήριο ἐδέχθη ρητῶς ὅτι ἐπρόκειτο γιά μεταβατικά μέτρα τά ὁποῖα ἡ Κοινότης ἔλαβε σύμφωνα μέ τίς διατάξεις της καί τά ὁποῖα ἐνετάσσοντο στά πλαίσια τῶν σχέσεων τίς ὁποῖες συνῆψαν ἡ Κοινότης καί ἡ Ἱσπανία μέ σκοπό νά ἐπιλυθοῦν τά προβλήματα τά συνδεόμενα μέ τήν ἐπέκταση τῶν ἀποκλειστικῶν ζωνῶν ἁλιείας καί νά ἐξασφαλισθεῖ ἡ πρόσβαση τῶν ἁλιέων τοῦ ἄλλου μέρους στά ὕδατα πού ἀποτελοῦσαν ἀντικείμενο τέτοιων μέτρων. Ἀπό τήν ἀπόφαση αὐτή δέν εἶναι δυνατό συνεπῶς νά συναχθεῖ ὅτι τό Δικαστήριο ἠρνήθη τήν ἀναγνώριση τῶν δικαιωμάτων πού ἀπορρέουν ἀπό τήν παραδοσιακή ἄσκηση τῆς ἁλιείας.

7. Δέν εἶναι ἐπίσης δυνατό νά προβληθοῦν ἀντιρρήσεις κατά τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ Ἐπιτροπή, στίς προτάσεις της περί τοῦ καθορισμοῦ ποσοστώσεων ἁλιευμάτων γιά τό 1978, ἐβασίσθη στήν ἁλιεία ἡ ὁποία εἶχε ἀσκηθεῖ κατά τό 1976 στήν ἐπίμαχη περιοχή. Ἐπί τοῦ σημείου αὐτοῦ πρέπει νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ὅτι γιά τήν κατανομή τῶν συνολικῶν ποσοτήτων ἐπιτρεπομένων ἁλιευμάτων γιά τά ἐπίμαχα ἀποθέματα γαρίδων δέν ὑπῆρχε καμμία σχετική σύσταση τῆς διεθνοῦς ἐπιτροπῆς γιά τήν ἄσκηση τῆς ἁλιείας στό βορειοδυτικό Ἀτλαντικό, ὅτι ἡ ἐκμετάλλευση τῶν ἐπιμάχων ἀποθεμάτων γαρίδων εἶχε ἀρχίσει ὄχι πρίν ἀπό πολύ χρόνο καί ὅτι τό 1976 ἦταν τό ἔτος τό ὁποῖο παρεῖχε τά πλέον πρόσφατα ἀσφαλή στοιχεῖα σχετικά μέ τήν ἄσκηση τῆς ἁλιείας ἀπό τούς διαφόρους ἁλιευτικούς στόλους στήν ἐπίμαχη περιοχή.

Δεδομένου τέλος ὅτι τά βρετανικά ἁλιευτικά σκάφη δέν εἶχαν μέχρι τότε ἀσκήσει τήν ἁλιεία γαρίδας στήν ἐν λόγω περιοχή, δέν εἶναι δυνατό νά γίνει λόγος ἀπό τήν ἄποψη αὐτή γιά *παραδοσιακή* ἄσκηση τῆς ἁλιείας. Εἶναι ἐν προκειμένω ἀδιάφορο τό γεγονός ὅτι ἡ βρετανική κυβέρνηση εἶχε ἀρχίσει διαπραγματεύσεις μέ τήν δανική κυβέρνηση σχετικά μέ τήν κατανομή τῶν ποσοστώσεων ἁλιευμάτων, διότι, ὅπως

1 — Ἀπόφαση τῆς 16ης Φεβρουαρίου 1978 ἐπί τῆς ὑποθέσεως 61/77 — Ἐπιτροπή κατά Ἰρλανδίας —, Slg. 1978, σ. 417.

2 — Ἀπόφαση τῆς 10ης Ἰουλίου 1980 ἐπί τῆς ὑποθέσεως 32/79 — Ἐπιτροπή κατά Ἡνωμένου Βασιλείου τῆς Μεγάλης Βρετανίας καί Βορείου Ἰρλανδίας —, Συλλ. 1980, σ. 2340.

3 — Ἀπόφαση τῆς 5ης Μαΐου 1981 ἐπί τῆς ὑποθέσεως 804/79 — Ἐπιτροπή κατά Ἡνωμένου Βασιλείου τῆς Μεγάλης Βρετανίας καί Βορείου Ἰρλανδίας —, Συλλ. 1981, σ. 1045.

4 — Ἀπόφαση τῆς 14ης Ὀκτωβρίου 1980 ἐπί τῆς ὑποθέσεως 812/79 — ποινική δίκη κατά Juan C. Burgoa —, Slg. 1980, σ. 2787.

ὀρθῶς ἐτόνισε ἡ δανική κυβέρνηση, ἐπρόκειτο ἁπλῶς γιά διμερεῖς συνομιλίες, οἱ ὁποῖες ἀπέβλεπαν στόν καθορισμό ποσοστώσεως γιά τό *1977*.

8. Ἐφ' ὅσον συνεπῶς διεπιστώθη ὅτι καί κατανομή τῶν ποσοστώσεων πού περιλαμβάνεται στήν πρόταση τῆς Ἐπιτροπῆς, τήν ὁποία οὐσιαστικῶς ἐπανέλαβε ἡ δανική κυβέρνηση στήν ἀπόφαση 88 τῆς 10ης Μαρτίου 1978, δέν εἶναι δυνατό νά θεωρηθεῖ ὅτι συνιστᾶ παραβίαση τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου, παρέλκει ἡ ἐξέταση τοῦ ἐρωτήματος πού ὑπέβαλε ἡ βρετανική κυβέρνηση, ἄν ἡ ἐνδεχομένη παραβίαση δύναται νά θεραπευθεῖ μέ τή μεταγενέστερη ρητή ἔγκριση ἐκ μέρους τῆς Ἐπιτροπῆς.

9. Ἐν συμπεράσματι, προτείνω συνεπῶς νά δοθεῖ ἡ ἀκόλουθη ἀπάντηση στά ὑποβληθέντα ἐρωτήματα:

Συμβιβάζεται μέ τήν ἀρχή τῆς ἴσης μεταχειρίσεως τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου, ὅπως αὐτή διατυπώνεται ἰδίως στό ἄρθρο 7 τῆς συνθήκης ΕΟΚ καί στό ἄρθρο 2, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) 101/76 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 19ης Ἰανουαρίου 1976, περί θεσπίσεως κοινῆς διαρθρωτικῆς πολιτικῆς στόν τομέα τῆς ἁλιείας, τό γεγονός ὅτι κράτος μέλος, πρό τῆς ἐκπνοῆς τῆς μεταβατικῆς περιόδου πού ὁρίσθη μέ τό ἄρθρο 102 τῆς πράξεως προσχωρήσεως, κατένειμε τίς συνολικές ποσότητες τῶν ἐπιτρεπομένων ἁλιευμάτων γιά ὁρισμένο εἶδος ἰχθύων σέ ἐπακριβῶς καθορισμένη περιοχή τῆς ζώνης ἁλιείας του μέσω ἐθνικῶν διατάξεων περί ἁλιείας βάσει, μεταξύ ἄλλων, τῆς ἁλιείας αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἰχθύων πού εἶχε ἀσκηθεῖ μέχρι τότε στήν ἐν λόγω περιοχή, ἐφ' ὅσον τό Συμβούλιο δέν εἶχε λάβει σχετικά μέτρα διατηρήσεως καί τά ἐθνικά μέτρα ἐλήφθησαν κατόπιν διαβουλεύσεων μέ τήν Ἐπιτροπή και συμφώνως πρός τίς προτάσεις της.